

DUHUL PASTORULUI

Vă rog să deschideți Bibliile la **Cartea Faptelor 20.27-31**, unde vedem că în timp ce se îndrepta spre Ierusalim, Pavel îi avertiza pe conducătorii poporului lui Dumnezeu cu privire la ceea ce avea să vină:

„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.

Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.

Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma,

și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.

De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi.”

Aici, Pavel se adresează conducătorilor Bisericii creștine și le vorbește ca unor păstori. Un alt cuvânt pentru „păstor” este „pastor” care provine din cuvântul „pasture” din limba engleză, care înseamnă „pășune”.

Astăzi, vom vorbi despre „Duhul Păstorului” și aș vrea ca în primul rând să așezăm temelia.

Evreii care simt chemarea de a-L sluji pe Dumnezeu sau cei care doresc să meargă în slujbă, se gândesc să devină rabini și nu păstori. Ei consideră că cuvântul „păstor” nu sună evreiesc, dar cu toate acestea, este unul dintre cele mai evreiești titluri. De ce?

Dacă credința ar fi început în America sau în Rusia, existau șanse ca conducătorii lor să nu fi fost numiți păstori. Dar pentru că credința a început cu evreii, păstori au fost numiți „păstori” pentru că evreii erau un popor de păstori, o națiune de

păstori, spre deosebire de canaaniți care erau mai degrabă fermieri, agricultori.

Evreii au fost de la început păstori. Astfel, Avraam a fost păstor, iar când evreii au ieșit din Egipt erau tot păstori.

Unul dintre cei mai vestiți Psalmi din Biblie este Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu...”

David, împăratul Israelului, a fost mai întâi păstor; Moise a fost păstor înainte de a conduce Israelul afară din Egipt spre țara făgăduită, de aceea, conducătorii adunărilor sau cei care sunt în fruntea unei adunări sunt numiți păstori.

Cuvântul ebraic pentru păstor este „roi” și vine din cuvântul ebraic „raa” care înseamnă „a se îngriji de o turmă, a o păstori, a o supraveghea, a o observa, a veghea asupra ei.” De aici avem cuvântul „supraveghetor” sau „episcopus” adică „episcop”, acesta fiind păstorul.

Pavel vorbește despre păstori, iar după aceea vorbește despre lupi, pentru că dacă există păstori trebuie să existe și lupi.

- - Dar când vorbim despre păstori, nu ne referim numai la faptul că poporul lui Dumnezeu este condus de păstori, ci și la faptul că Dumnezeu Însuși este un Păstor.

El este Păstorul păstorilor; Dumnezeu este Păstorul Universului; El este Păstorul existenței; Păstorul Sistemului planetar. Biblia spune că El conduce și ghidează totul.

Domnul este Păstorul istoriei; Păstorul Israelului.

Astfel, în Psalmul 80.1 scrie:

„la aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi!”

Dumnezeu este numit Păstorul Israelului, Cel care-l ține pe Israel, care-l conduce, care-l ocrotește și îl hrănește. Când vorbește despre Israel, Biblia vorbește ca despre o turmă de oi. Așadar, noi suntem poporul Său, turma pășunii Sale.

- - Dar aceasta ne conduce la altceva. Să mergem în Ioan 10.1-11 ca să vedem ce ni se spune despre Mesia:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar.

Dar cine intră pe ușă este păstorul oilor.

Portarul îi deschide și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le scoate din staul.

După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.

Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor.”

Isus le-a spus această pildă, dar ei n-au înțeles despre ce le vorbea.

Isus le-a mai zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Ușa oilor.

Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari, dar oile n-au ascultat de ei.

Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune.

Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.

Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.”

„Eu sunt Păstorul cel bun” sau „Roe hatov” în ebraică.

- În Evrei 13.20 scrie:

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor.”

- În 1Petru 2.25 citim:

„Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre.”

Acest verset face referire și la capitolul 53 din cartea lui Isaia.

- În 1Petru 5.4 scrie:

„Și, când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate veșteji, a slavei.”

El era numit Păstorul cel bun sau Păstorul cel mare așa cum este numit și Marele Preot. Israel trebuie să fie o națiune de preoți, însă Mesia este Preotul de rang Împărătesc și Păstorul cel mare. Acest lucru este legat și de taina morții Sale. Păstorul cel bun își dă viața pentru oile Sale. Astfel, moartea lui Mesia, răstignirea Lui ca Păstor al oilor, a arătat dragostea pe care a avut-o pentru oile Sale. El și-a dat viața pentru ele ca atunci când turma este atacată, iar păstorul își dă viața pentru ea.

Când era pe cruce, El a rostit cuvintele Psalmului 22.1: *„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit...?”*, și a spus că este înconjurat de fiare. Mesia a fost vândut pentru treizeci de arginți și dat la moarte, ceea ce a fost spus mai dinainte prin profetul Zaharia.

- Zaharia 11.7 spune: *„Atunci M-am apucat să pasc oile de tăiat, în adevăr, cele mai ticăloase din turmă. Am luat două toiage: pe unul l-am numit Îndurare, iar pe celălalt l-am numit Legământ. Și am păscut oile.”*

„Mi-am luat toiagul Îndurare și l-am rupt, ca să rup legământul Meu pe care-L încheiasem cu toate popoarele.

Și când s-a rupt în ziua aceea, nenorocitele acelea de oi care au luat seama la Mine au cunoscut astfel că acesta era Cuvântul Domnului.

Eu le-am zis: „Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!” Și Mi-au cântărit, ca plată, treizeci de arginți.”

Dar Domnul Mi-a zis: „Aruncă olarului prețul acesta scump cu care M-au prețuit!” Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului, pentru olar.

Apoi Mi-am rupt al doilea toiag Legământ ca să rup frăția dintre Israel și Iuda.” (v. 10-14).

Aici avem un lucru uimitor și nădăjduiesc că îl puteți înțelege.

Noi știm că Domnul a fost vândut pentru treizeci de arginți și este scris că acești treizeci de arginți au fost aruncați în Casa Domnului, exact ceea ce a făcut Iuda, acești bani fiind dați pentru olar. Dar ce ne spune aceasta?

Ceea ce scrie aici este exact ce a spus Dumnezeu atunci și anume: *„Mă voi retrage de la tine, Israele. Eu am fost Păstorul tău, dar tu ai spus: „Nu!”, iar acum, Eu voi pleca. Dar care este plata Mea? Treizeci de arginți.”*

Cu alte cuvinte, cei treizeci de arginți care au fost folosiți pentru a-L aduce pe Mesia, care este Dumnezeu însuși, la cruce pentru a fi ucis, simbolizează faptul că păstoria lui Dumnezeu asupra Israelului a fost retrasă și astfel Israelul a fost părăsit. El Se va întoarce la noi pentru că dragostea Sa este mai mare decât orice, dar aici, în acest text, Dumnezeu spune că Israel este cel care a rupt Legământul cu El, că ei L-au respins, iar cei treizeci de arginți reprezintă plata dată lui Dumnezeu și părăsirea Lui prin cuvintele: *„Am încheiat! Am terminat cu Tine, Doamne!”*

Atunci, Mesia a fost trădat pentru această sumă de bani și apoi dus la cruce și răstignit. Cu alte cuvinte, Păstorul a fost ucis. În Zaharia scrie că El a încetat să mai fie Păstorul lor, ceea ce înseamnă că atunci când Mesia a fost ucis, Dumnezeu S-a retras și nu i-a mai ocrotit.

Ce a urmat? Patruzeci de ani mai târziu, totul s-a prăbușit: armatele romane au năvălit împotriva Ierusalimului și pentru că Dumnezeu nu-i mai ocrotea, Templul și cetatea au fost distruse, Legământul a fost rupt și națiunea, turma lui Dumnezeu a fost împrăștiată în toată lumea.

- Referitor la acest lucru avem un alt pasaj minunat în Zaharia 13.7 unde scrie:

*„Scoală-te sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! (În limba engleză, această parte a fost tradusă: *„asupra omului care Îmi este egal,”* (zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile!” și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.”*

„...asupra omului care Îmi este egal” Cine este egalul lui Dumnezeu? Nimeni! Numai Dumnezeu poate fi egalul lui Dumnezeu. Acest „OM” la care Se face referire în acest verset este Mesia, care este Dumnezeu însuși arătat în trup.

„Scoală-te sabie, asupra păstorului Meu”, adică asupra lui Mesia. „Lovește pe păstor, și se vor risipi oile!”

Acest verset ne vorbește despre un OM care este egalul lui Dumnezeu și care a fost lovit și ucis, iar când acest OM a fost ucis, oile au rămas fără Păstor. Și ce s-a întâmplat cu ele? Au fost risipite, împrăștiate.

Ce s-a întâmplat cu Israel? După omorârea lui Mesia, evreii au rămas ca niște oi fără păstor și au fost împrăștiați până la marginile pământului.

- Este uluitor că acest text a fost citat de către Mesia înainte de răstignirea Sa. El le-a spus ucenicilor Săi în Matei 26.31:

„În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.”

Prin aceste cuvinte, Mesia lega moartea Sa de profeția din Zaharia și arăta că apostolii aveau să fie risipiți, ceea ce s-a și întâmplat. Când El a fost prins și arestat, ucenicii au fugit și s-au risipit.

Dar profeția aceasta spune mai mult decât atât, pentru că atunci când a fost lovit Păstorul, toată națiunea Israel a fost împrăștiată, nu doar apostolii.

Uluitor este faptul că consecințele morții lui Mesia nu s-au răsfrânt numai asupra apostolilor, ci asupra întregii națiuni Israel, care a fost împrăștiată până la marginile pământului. Moartea Lui a avut loc în jurul anului 30 d.Hr., când a fost răstignit, iar patruzeci de ani mai târziu, în anul 70 d.Hr., a avut loc distrugerea Templului și a Ierusalimului.

Rabinii au legat cele două evenimente împreună și au scris că semnele judecății care au început să se vadă în jurul anului 30 d.Hr., sunt legate de ceea ce s-a întâmplat în anul 70 d.Hr., când a avut loc distrugerea națiunii.

Așadar, ceea ce s-a întâmplat cu Israelul în ultimii două mii de ani, este o dovadă a împlinirii cuvintelor lui Mesia. Poporul Israel care este turma lui Dumnezeu, turma pe care El a numit-o turma Sa, a pibegit timp de două mii de ani ca o turmă fără păstor. Ei au pibegit timp de două mii de ani ca o oaie singuratică, fără Păstor, fără unitate, risipiți, fără siguranță și fără hrană.

Ce se întâmplă cu o turmă care pibegește fără păstor? Este atacată de lupi. Exact

aceasta s-a întâmplat cu evreii în ultimii două mii de ani. Aceasta este cheia din spatele istoriei, un tablou real, o mărturie vie că există un Păstor care lipsește. Cine este acest Păstor? Mesia.

Deci nu este o întâmplare faptul că El a venit și a spus: „*Eu sunt Păstorul cel bun. Fără Mine sunteți pierduți!*”

Ce mărturie puternică și adevărată! Ea ne arată ce înseamnă să-L avem pe Mesia și ce înseamnă să nu-L avem. Fără Mesia, toți suntem ca niște oi care pribegesc singure. Evreii sunt un semn pentru lume și ne arată cum este toată lumea în fața lui Dumnezeu. Ei sunt semnul dat de Dumnezeu. Dar acum, lăsați-mă să vă arăt ce se întâmplă după aceasta. Vom citi din profetul care a adus profeția despre oasele uscate, Ezechiel și anume, din Ezechiel 34.5-6:

- „*Astfel, ele s-au risipit, pentru că n-aveau păstor; au ajuns prada tuturor fiarelor câmpului și s-au risipit.*”

Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte; oile Mele sunt risipite pe toată fața țării și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută!”

Vedeți, El îi numește pe evreii „turma Mea”, deși aparent a terminat cu noi; dar El nu a terminat niciodată cu noi.

„De aceea, păstorilor, ascultați Cuvântul Domnului!

Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, pentru că oile Mele au ajuns de jaf și sunt pradă tuturor fiarelor câmpului din lipsă de păstor, pentru că păstorii Mei n-au nici o grijă de oile Mele, ci se pășteau numai pe ei înșiși, și nu pășteau oile Mele,

de aceea, păstorilor, ascultați Cuvântul Domnului!”

Aici, Dumnezeul Cel Atotputernic Se adresează liderilor Israelului care nu au păstorit turma Sa.

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, am necaz pe păstori! Îmi voi lua înapoi oile din mâinile lor, nu-i voi mai lăsa să-Mi pască oile și nu se vor mai paște nici pe ei înșiși; căci Îmi voi izbăvi oile din gura lor și nu le vor mai sluji ca hrană!”

Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi cerceta!

Cum își cercetează un păstor turma când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură.”

Gândiți-vă la holocaust!

„Le voi scoate dintre popoare, le voi strânge din felurite țări și le voi aduce înapoi în țara lor; le voi paște pe munții lui Israel, de-a lungul râurilor și în toate locurile locuite ale țării.

Le voi paște pe o pășune bună și stâna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni într-un staul plăcut și vor avea pășuni grase pe munții lui Israel.

Eu Însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul, Dumnezeu.

Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slabă. Dar voi păzi pe cele grase și pline de vlagă: vreau să le pasc cum se cade.” (v. 7-16).

- Dacă vom merge în Ieremia capitolele 30 și 31, acolo se vorbește despre împrăștierea evreilor, iar după aceea despre vremea în care vor fi aduși înapoi.

- Ieremia 31.10: *„Cel ce a risipit pe Israel, îl va aduna și îl va păzi cum își păzește păstorul turma.”*

El este Păstorul Israelului, iar noi suntem martorii acestei realități.

În secolul XX am fost martori la ceva ce era împotriva legilor istoriei: Dumnezeu i-a adus pe evrei de la marginile pământului, înapoi în țara lor, în Israel și El a spus aceasta cu două mii de ani înainte de a se întâmpla.

El a spus că o va face fiindcă El este Păstorul care-și adună turma

Vreți să vedeți realitatea Păstorului vostru? Priviți la ceea ce a făcut cu Israelul, la faptul că i-a adus înapoi în patria lor.

Acesta este același Păstor care este și Păstorul vostru.

„Ca pe o turmă rănită și risipită, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce în țara lor.”

Cel ce spune aceste cuvinte nu este doar Dumnezeu lui Israel, ci este chiar Mesia lui Israel, pentru că El este Păstorul poporului Său. Și El spune: *„Eu sunt Păstorul cel bun.”*

Așadar, când privim la renașterea Israelului, nu ne gândim numai la Dumnezeu în general, deși El este Cel care face aceasta lucrare, ci la Mesia pentru că El i-a adus înapoi. Mesia este Păstorul Universului, El este Păstorul Israelului. De aceea, adunările sunt numite turme, iar conducătorii lor sunt numiți păstori. El este Păstorul nostru.

- În Psalmul 23.1-6, David spune: *„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.”* De ce? Pentru că El este Păstorul meu.

„El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.”

Indiferent cât de mare este răul de afară, eu nu mă voi teme. Nu mă voi teme nici chiar dacă voi trece prin valea umbrei morții, pentru că Păstorul meu este cu mine, Ocrotitorul meu. Indiferent ce se întâmplă în lume, El este Siguranța mea, Scutul meu, Pacea mea.

„Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.”

Păstorul meu are în mâna Sa un toiag și o nuiă cu care mă conduce și mă îndreaptă, dar aceasta face parte din ocrotirea Sa.

„Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.”

Păstorul meu Se îngrijește de mine și mă hrănește, indiferent ce se întâmplă în jur.

„Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.”

Domnul nu este numai Păstorul, ci El este Păstorul nostru. Dacă Îl cunoașteți pe Dumnezeu și sunteți născuți din nou, puteți spune că El este Păstorul vostru.

- Noi știm că Mesia este Mielul. Astfel, în Apocalipsa 5.6-10 scrie: „Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!”

- El este Mielul. De ce? Pentru că Mielul este simbolul purității, al blândeții și al sacrificiului, El a fost pus pe altar pentru noi. El este Mielul pentru că aceasta este ceea ce este El; în bunătatea Sa, El Și-a dat viața, a pus-o jos pentru noi. Astfel, profetia din Isaia 53.7 spune: „El a fost dus ca un miel la măcelărie.” El nu S-a apărat, ci a fost bunătatea desăvârșită pe două picioare.

- Dar dacă mergem puțin mai departe, în Apocalipsa 7.14 scrie:

„Doamne”, i-am răspuns eu, „Tu știi.” Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.

Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Acest verset ne spune că Mielul va fi Păstorul lor. În natură nu se întâmplă așa

ceva, dar El este Mielul, iar noi vom fi ca El; noi suntem versiuni mai mici ale Lui și trebuie să fim ca și Mielul, adică trebuie să fim oameni blânzi și fără pată, trebuie să fim manifestări vii ale dragostei Sale, nevinovați în ce privește răul; trebuie să ne dăruim, să fim dispuși să ne sacrificăm, să avem aceleași trăsături ca și ale Mielului, un duh al binelui.

Mielul este Păstorul, El este Păstorul cel bun, Păstorul cel mare. Ce înseamnă aceasta? Noi nu trebuie să fim numai ca și mieii, ci trebuie să fim și păstori mai micuți, versiuni mai mici ale Sale.

Indiferent dacă suntem păstori sau nu, noi trebuie să avem Duhul Păstorului în noi pentru că El este Păstorul. Și ce facem? Așa cum noi am fost atinși de Dumnezeu și schimbați, și noi trebuie să-i atingem pe alții și să le arătăm calea pe care vor primi aceeași schimbare ca și noi.

Așadar, dacă El este Păstorul nostru și noi trebuie să avem Duhul Lui care să păstorească.

Care este diferența dintre un miel și un păstor? Ambii sunt un exemplu de bunătate și de dragoste, dar există o manifestare diferită a dragostei lor. Astfel, mielul arată o dragoste dăruitoare, curată și plină de bunătate, pe când păstorul arată o dragoste plină de putere, conducând, ocrotind, apărând și îngrijind turma sa. Inima Păstorului este plină de dragoste, dar dragostea aceea poartă un toiag și o nua. Dragostea Păstorului se luptă cu lupul, cu fiarele, cu leii și urșii; este dragostea care ocrotește, ghidează și dă dovadă de tărie; este o dragoste care își împarte puterea cu cei slabi, care-i ghidează pe alții, îi ocrotește și nu se îngrijește numai de sine. Păstorul ne arată cealaltă față a dragostei, ne arată că dragostea trebuie să fie curată, dar și puternică; dragostea trebuie să fie nevinovată dar luptătoare; dragostea trebuie să fie fără pată, dar în același timp trebuie să ocrotească, să conducă, să vegheze și să fie înțeleaptă.

Bunătatea trebuie să fie puternică, acest lucru fiind de o importanță crucială. Noi trebuie să avem Duhul Păstorului, ceea ce înseamnă că deși trebuie să fim nevinovați, nu trebuie să fim ignoranți, ci înțelepți. Trebuie să fim fără pată, dar trebuie să luptăm; trebuie să fim iubitori, dar trebuie să luptăm lupta cea bună, însă nu pentru noi înșine, nu pentru eul nostru sau din orgoliu, ci pentru Dumnezeu; nu împotriva oamenilor, ci împotriva răului.

Deși trebuie să fim blânzi, trebuie să fim tari atunci când ocrotim; trebuie să fim

fără cusur, dar trebuie să ne ridicăm împotriva întunericului. Trebuie să fim capabili să ne confruntăm cu el și să ne ridicăm împotriva lui.

Mesia a fost Mielul lui Dumnezeu care Și-a dat de bunăvoie viața pentru noi, dar în același timp, ne-a condus, ne-a dăruit călăuzire și a luptat cu puterea răului. Aceasta a făcut El, de aceea a spus: „*Nimeni nu-Mi ia viața, ci Mi-o dau de bunăvoie.*” (Ioan 10.18). Există o diferență, nu-i așa?

Acesta este motivul pentru care și noi dăruim totul de bunăvoie și întoarcem și celălalt obraz tot de bunăvoie, dar acesta este un semn de putere, nicidecum de slăbiciune.

Mesia a luptat cu puterea răului ca să ne ocrotească; El a fost bunătatea pe două picioare, iar bunătatea luptă. El a avut o bunătate adevărată, grijulie și ocrotitoare, iar noi suntem chemați să avem Duhul Lui, Duhul Păstorului. Ce înseamnă aceasta?

Dacă avem cu adevărat Duhul Păstorului în noi, nu vom trăi ca niște iresponsabili și imaturi, sau ca un copil care merge pe o cale greșită, concentrându-ne numai asupra noastră și crezând că ni se cuvine totul. Cine gândește și trăiește așa, nu are Duhul Păstorului, ci duhul lumii, al oamenilor fără Dumnezeu.

Voi nu puteți trăi ca o victimă, gândindu-vă tot timpul la ceea ce v-au făcut oamenii, pentru că dacă faceți aceasta dovediți că vă concentrați numai pe voi înșivă, pe cine sunteți voi. Un păstor adevărat nu se gândește numai la ceea ce i-au făcut oamenii sau lupii, ci caută bunăstarea turmei sale.

A avea Duhul Păstorului înseamnă a fi oameni mari, iar dacă suntem așa, nu ne mai îngrijim doar de noi înșine, ci ne îngrijim de cei din jurul nostru. Aceasta este o dovadă de maturitate.

Firește, adultul este un om care are grijă de alții, iar în Împărăția lui Dumnezeu este la fel. Aceasta înseamnă că noi nu mai suntem niște copii imaturi, ci suntem oameni maturi care-i binecuvântăm pe alții, trecem dincolo de noi înșine și ne pasă de ceilalți.

Mesia a trecut dincolo de El însuși, ceea ce înseamnă că a pus deoparte lucrurile copilărești și nu s-a uitat la Sine însuși, la ceea ce voia El, ci în toate a făcut voia Tatălui, de dragul nostru.

Așa face și un păstor adevărat: trece dincolo de el însuși, renunță la sine, la ceea ce vrea el și face totul pentru binele turmei sale.

A fi un păstor adevărat înseamnă să veghezi asupra altora; înseamnă să-i hrănești pe ceilalți, să-i încurajezi; înseamnă să le predici Cuvântul adevărat, să fii slujitorul lor și nu să aștepti să fii slujit, așa cum spune Scriptura. Aceasta este maturitate.

Dacă un om hoinărește de la o biserică la alta spunând că nu este hrănit bine, dovedește că nu este duhovnicesc și este clar că nu are cum să crească.

Noi suntem aici ca să binecuvântăm, ca să ne dăruim și ca să creștem în statura de om mare în Mesia; nu ca să căutăm să fim remarcați de alții, ci ca să-i remarcăm pe cei care au nevoie de noi; nu ca să fim văzuți de alții, ci ca să-i vedem pe cei ce au nevoie de ajutor. Înțelegeți? Un păstor adevărat vede. Noi nu trebuie să așteptăm să ne hrănească oamenii, ci trebuie să-i hrănim noi pe ei. Aceasta dovedește că suntem maturi.

Nu să mergem în pas cu lumea, cu murdăria și necurăția ei, ci să ne ridicăm împotriva întinericului și a păcatului, și să nu ne lăsăm subjugăți de rău. Să nu așteptăm ca cineva să vină să ne întindă mâna, ci noi să întindem mâna spre cei care au nevoie de ajutorul nostru. Să fim dispuși să renunțăm la propria noastră viață, pentru a-i binecuvânta pe alții.

Ce înseamnă aceasta într-o biserică? Într-o biserică, în relația noastră cu Dumnezeu, noi suntem mieii lui Dumnezeu, iar El este Păstorul nostru, dar în același timp suntem și păstori pentru ceilalți oameni. Ce înseamnă aceasta?

În primul rând trebuie să facem totul ca să-i ajutăm pe ceilalți, iar pentru aceasta este nevoie să creștem, să ne maturizăm, să fim o adunare de predicatori. Așa spune Biblia. Într-o adunare, fiecare este chemat să fie într-un fel predicator, adică un ajutor pentru ceilalți.

Noi trebuie să fim păstorii acestei lumi, ceea ce înseamnă că trebuie să le întindem mâna celor pierduți; noi ar trebui să fim primii care le întindem mâna străinilor.

Dacă am fi trăit în Germania nazistă, ar fi trebuit să fim cei care salvează vieți evreiești. Ar trebui să fim primii care-i îmbracă pe cei goi, să-i hrănim pe cei flămânzi, să ne rugăm pentru cei bolnavi, să-i vizităm pe cei în vârstă. Noi suntem chemați să fim păstori în această lume, și să fim împotriva duhului lupului.

Pavel a vorbit mai întâi despre păstori, iar după aceea a vorbit despre lupi, ceea ce nu a fost deloc întâmplător, pentru că aceste două duhuri merg împreună.

Păstorii au de-a face cu lupii, cu leii, cu urșii, cu răul. Să nu ne prefacem că nu există rău în lume, pentru că există, iar păstorul este chemat să stea ca o lumină împotriva întunericului.

Așa cum am mai spus, Pavel a vorbit mai întâi despre păstori, iar după aceea a vorbit despre lupi, ceea ce nu este deloc întâmplător.

Astfel, vedem că dacă există un Păstor Universal, există și un lup universal. Lupul este vrăjmașul, iar duhul lupului este duhul vrăjmașului. Duhul lupului caută să atace, să sfâșie, să devoreze mieii și turma lui Dumnezeu. El caută să-i atace pe cei nevinovați, pe cei curați și fără pată, pe cei ce sunt ai lui Dumnezeu. El face aceasta prin oameni care acționează ca niște lupi, prin profeți falși, așa cum a spus Pavel care ne-a sfătuit să ne păzim de cei care vin îmbrăcați în piei de oaie, care doresc doar să sfâșie și să facă dezbinare, oameni imorali care-și caută doar propriul interes.

Prin aceștia, încearcă vrăjmașul să intre înăuntru. Din zilele Romei, până în secolul XX, în zilele Uniunii Sovietice și până astăzi, în secolul XXI, când avem mai multă prigoană decât a fost înainte, tot timpul a existat un lup, un duh al lupului care a acționat prin puterile lumii ca să atace turma lui Dumnezeu.

Ceea ce vedem acum este o cultură anticreștină care este în creștere, o cultură a morții, o distrugere a chipului lui Dumnezeu și a rânduielii date de El. Aceasta înseamnă că pe zi ce trece, noi trebuie să acționăm în Duhul Păstorului și să luăm poziție împotriva lucrării lupului, care este lucrarea vrăjmașului. Să ne ridicăm și să apărăm căile Domnului, fără să fim împotriva oamenilor, ci împotriva răului care îi cuprinde tot mai mult.

De asemenea, trebuie să iubim Israelul. Dacă avem cu adevărat Duhul Păstorului lui Israel, trebuie să iubim și turma pe care a păstorit-o El, adică turma Israelului.

Noi suntem turma Lui și la fel sunteți și voi, iar duhovnicește și voi sunteți Israel, sunteți Israel în Duhul, ceea ce înseamnă că trebuie să iubiți Israelul firesc, pe cei care sunt Israel după trup, în carne și sânge. Dacă avem Duhul Păstorului în noi, cum pot exista credincioși și biserici care nu iubesc turma Sa? Acesta este un semn de împotrivire față de Păstor, pentru că El Și-a iubit turma, a plâns pentru ea și a

spus: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema, Israele!” (Geneza 12.3). Astfel, cei care se vor ruga pentru pacea Israelului, vor fi binecuvântați, iar cei care sunt împotriva lui, vor fi blestemați.

În zilele din urmă, oamenii, societatea umană, va fi stăpânită tot mai mult de duhul lupului sau al vrăjmașului, care este duhul prigoanei. Dacă ne gândim la vremurile din urmă, știm că vor fi vremuri de strâmtorare și de prigoană, dar noi nu trebuie să fim doar miei, ci trebuie să fim și păstori, să avem Duhul Păstorului. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că mielul poate fi foarte ușor o victimă a lupului, dar păstorul, nu! De fapt, păstorul este mult mai destoinic decât lupul; este mai înțelept și nu se teme de lup. Dimpotrivă, un lup înțelept se teme de păstor.

Ce ne spune aceasta? Că vrăjmașul trebuie să se teamă de puterea lui Dumnezeu.

Așadar, noi nu trebuie să trăim ca și cum am fi de partea greșită, de partea care va fi biruită, ca și cum ne-am teme de rău, pentru că Puterea lui Mesia este mai mare decât puterea vrăjmașului. Biblia spune că demonii tremură la auzirea Numelui Domnului. Astfel, Păstorul cel bun este mai puternic decât lupul cel rău și Lumina este mai puternică decât întunericul, ceea ce înseamnă că dacă vom umbla în puterea Păstorului, îl vom birui pe lup, pe vrăjmaș.

Ca și credincioși ai acestor vremuri din urmă, este crucial să trăim în Duhul Păstorului, pentru că ne vom confrunța cu duhul lupului, iar Duhul Păstorului biruiește orice rău.

După ce m-am întors la Domnul, eu și prietenul meu obișnuiam să vorbim despre lucruri pe care le-a făcut Domnul înainte de întoarcerea noastră.

Bunicii prietenului meu erau la Domnul, dar mama lui se îndepărtase de El. Ea fusese crescută în credința în Domnul, dar a căzut de pe cale, a trăit o viață păcătoasă și a intrat în tot felul de încurcături. Ea îl cunoștea pe Domnul dar nu-L urmase de ani buni, iar părinții ei se rugau tot timpul pentru ea. Totuși, mama lui continua să stea departe de Domnul și trăia cu un bărbat care la un moment dat a înnebunit și a ținut-o ostatecă. Avea chiar și o armă cu care o amenința. Într-o zi a venit poliția și a avut loc un schimb de focuri, în urma căruia el a fost ucis, iar ea a fost salvată pe muchie de cuțit din situația în care era. După această întâmplare, ea s-a întors la Domnul, iar într-o zi când a mers în casa mamei sale, a găsit o fotografie veche, din vremea când era fetiță. Acea fotografie avea pe spate un desen cu un miel care era pe o stâncă. El era pe punctul să cadă în prăpastie, iar

de sus venea un vultur care s-a năpustit asupra lui. Mielul era ea, dar cele care au ajuns la ea au fost brațele unui Păstor, adică ale lui Mesia. Bunul Păstor și-a întins brațele spre micuțul miel care era gata să cadă în prăpastie, l-a salvat cu brațul Său puternic și l-a smuls din ghearele pericolului, atrăgându-l la El. Acest lucru a fost pecetluit pe spatele pozei care i-a fost făcută când era doar un copil. Apoi, viața ei s-a desfășurat și a ajuns în situația periculoasă pe care v-am descris-o mai sus, dar mâna Păstorului a salvat-o și a adus-o înapoi.

Pe plan duhovnicesc, pe spatele pozei realității noastre, există o poză din spatele vieților noastre, poza unui miel care a fost în pericol într-un fel sau altul, dar dintr-o dată a venit mâna Sa puternică, ne-a prins și ne-a smuls din ghearele morții. Acela a fost Păstorul nostru. Aceea a fost mâna Păstorului nostru, realitatea Păstorului nostru. Tot ceea ce s-a întâmplat în viețile noastre s-a datorat acelei mâini. Totul! Faptul că voi sunteți aici este mărturia aceluia Păstor. El nu este numai mărturia existenței Israelului, ci și faptul că noi suntem aici este o mărturie a existenței mâinii puternice a Păstorului. Cred că primul mesaj pe care l-am predicat după ce m-am întors la Domnul a fost: „Păstorul nevăzut.” El este de fapt în centrul povestirii. Noi credem că ne trăim viețile așa cum vrem, dar adevărul este că El se află în spatele tuturor lucrurilor. Faptul că eu mă aflu aici se datorează Lui. Eu nu am planificat niciodată aceasta, voi nu ați planificat niciodată majoritatea lucrurilor din viața voastră, ci sunt realitatea Păstorului.

De aceea este El Păstorul nostru. De ce? Pentru că aceasta este inima Lui: să ne iubească, să ne ocrotească, să ne schimbe, să ne salveze. Aceasta este puterea care ne-a salvat viața, chiar și atunci când am luat-o pe un drum greșit. Este Legea răscumpărării care spune că așa cum am fost atrași, trebuie să-i atragem și noi pe alții. Dacă ați fost binecuvântați de Păstor, și voi trebuie să binecuvântați în același fel.

Domnul este Păstorul nostru, aceasta fiind Temelia întregii noastre vieți dar dacă El este Păstorul nostru, atunci trebuie să trăim în Puterea Păstorului, după inima Păstorului nostru și în natura Sa, în puterea lui Dumnezeu care ne-a fost dată ca să putem face aceasta. Să facem lucrarea Păstorului, adică să-L slujim, să-L lăsăm să lucreze prin noi. Când mâinile Sale le-au atins pe ale noastre, noi am devenit mâinile Sale pentru a merge să-i salvăm pe alții. Chiar și atunci când mergem să facem cumpărături la magazin, nu trebuie să mergem fără să avem milă față de cei din jur care nu sunt salvați; să ne gândim la o cale pentru a ajunge la ei, să le oferim un cuvânt, o sămânță, ceva. Acesta este Duhul Păstorului pe care

Dumnezeu Îl va binecuvânta și Îl va unge.

Nu ajunge să fim buni, ci trebuie să fim tari în bunătate; nu este suficient să fim neprihăniți, ci trebuie să fim tari în neprihănirea noastră. Dumnezeu nu vrea ca noi să fim timizi când este vorba de ceea ce este bine; El vrea ca dragostea noastră să fie puternică, să nu ne temem de nimic.

Un păstor adevărat este îndrăzneț în bunătate și în milă, este curajos și fără teamă. Dumnezeu nu vrea ca noi să fim numai buni, ci vrea să fim activi, îndrăzneți, plini de zel, să luptăm pentru bine, fără teamă în bunătate și în credincioșie.

Dintre Păstor și lup, Păstorul este mai puternic; dintre Lumină și întuneric, Lumina este mai puternică; dintre bine și rău, binele este mai puternic; între Păstorul sufletelor noastre și vrăjmașul care vrea să le atace, Îi mulțumim Domnului pentru că Păstorul este mai tare. Dintre tot iadul și dragostea lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu este mai puternică. Aceasta este ceea ce înseamnă să fie El Păstorul

În cele din urmă, Lumina va birui întunericul. Poate, un timp lucrurile vor arăta altfel, dar în cele din urmă binele va birui; așa va fi întotdeauna. Binele va învinge răul, Dumnezeu va birui vrăjmașul, Păstorul va birui lupul, Mesia va birui, iar noi vom birui odată cu El. Domnul vrea ca noi să biruim; El vrea să fim tari în bunătate, îndrăzneți în neprihănire, fără teamă pentru Dumnezeu, trăind în Duhul Învățătorului, puternici în puterea măreției Sale și măreți în bunătatea Sa, pentru că dacă luptați, trăiți și stați statornici în Numele lui Isus, veți birui, pentru că aceasta este ceea ce face El.

Dumnezeu să vă de biruință în Numele lui Isus Mesia, Cel Atotputernic, Cel neprihănit, bunul, marele și minunatul Păstor al sufletelor noastre. Amin.

Păstorul sufletelor noastre, Te slăvim; turma Ta Te slăvește, oile Tale Te slăvesc.

Doamne, Îți mulțumim, Te binecuvântăm și cerem să iei acest Mesaj și să-l faci o realitate în viețile noastre, fiindcă dorim să trăim în Duhul Păstorului, dorim să avem inima Păstorului, să trecem dincolo de noi înșine și fim în Tine, Tată, să facem voia Ta.

Tată, Te rugăm să ne ajuți să fim în Duhul Tău, fiindcă dorim să avem Duhul și ungera Ta. Ajută-ne să devenim iubitori și buni, să fim tari în bucuria și în credința

noastră, să avem o dragoste care curge din viețile noastre, și să avem o binecuvântare prin care să-i binecuvântăm pe alții.

Îți mulțumim pentru că Tu ești Păstorul nostru și că ne-ai întins mâna. Îți mulțumim pentru mâinile Tale Atotputernice de Păstor care ne-au cuprins și ne-au adus înapoi.

Doamne, Îți mulțumim că ești întotdeauna acolo pentru noi, că ne hrănești, ne ocrotești și ne conduci.

Îți mulțumim, Doamne, Păstorul sufletelor noastre. Te slăvim, Doamne.

Vă rog să rămâneți cu ochii închiși și în rugăciune. Amin.